

Poruka u boci

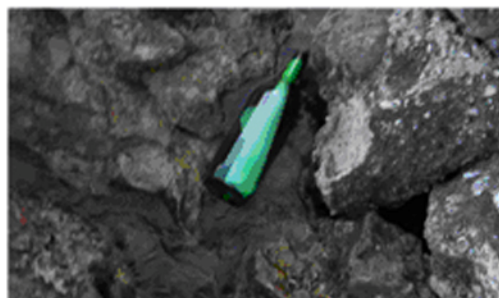
Dolazi plima, talasi mi dodiruju stopala i istog trena kao uplašeni, pretvaraju se u pjenu i povlače. Najzad osjećam taj miris mora poslije kiše, dok se sunce bori za prevlast među oblacima, milujući mi lice svojom toplinom.

E ovo je život, pomislih sklapajući oči; sreća i neki neobjašnjivi osjećaj zadovoljstva, a onda se trgnuh i sjetih zašto sam tu.

Učiteljica mi je prošlog petka pričala koliko je bitno očuvanje prirode pa sam potstaknut tom pričom došao ovdje da razmišljam na miru. Shvatio sam da trujući prirodu trujemo i sebe, a ja ne želim da šume ostanu gole, ni da zvijezde nestanu u gustim oblacima smoga, niti da moja stopala zapljuskuju talasi nafte i ulja.

Volim prirodu i uživam u jednostavnim, malim stvarima koje mi pruža, i ne želim da je mijenjam već samo da je očuvam takvu kakva jeste, savršenu. Savršeni su momenti kada ležim kod svetionika i posmatram nebo posuto zvjezdicama, dok se oblaci kreću imam osjećaj kao da se ja pokrećem sa svetionikom, dok se nebo spušta dopuštajući svetioniku da para oblake. Znam da sam ja u očima drugih ipak samo dijete i da nas „djecu“ niko ne shvata ozbiljno, pa sam glas konačno čuje i pretočim na papir i Nadam se da će moja onoga koga će „ambalaža“ pa će očima.

Spuštam flašu u more
dio.

smislio način kako da se moj odlučio da sve ovo što osjećam pošaljem u boci.

poruka doći u prave ruke, ruke zainteresovati moja primamljiva konačno vidjeti svijet mojim

i puštam da priroda odradi svoj